

Chương 389: Đột Nhập Phòng Ngủ Charlotte (Số từ: 3902)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:46 PM 02/05/2023

(Tluc: tôi đổi lại tí “Linh Ngôn” -> “Thần Ngôn” và “Linh Hồn Thần Thánh” -> “Thánh Linh”)

Dù thế nào đi chăng nữa, tôi phải nói chuyện với Charlotte.

Do nghiên cứu về [Thao túng linh hồn], Charlotte thường dành cả ngày trong Cung điện hoàng gia. Có vẻ như sau khi chứng kiến người mà Alsbringer chọn và chúc mừng tôi, cô ấy đã quay trở lại cung điện.

—Tối thứ bảy.

Tôi có thể vào Cung điện hoàng gia bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, thay vì đi qua lối vào chính của cung điện, tôi lại đứng trước cổng dọc và cầm cổ vật mà Charlotte đã đưa cho tôi.

Bertus đã biết hầu hết sự thật và không thực sự muốn giết Charlotte.

Tuy nhiên, thực tế là tôi vẫn cần thận trọng trong hành động của mình vẫn không thay đổi. Ngay cả

khi không phải Bertus, Charlotte cũng có thể gặp rắc rối do ghi chép về việc tôi đến thăm Cung điện mùa xuân vào giữa đêm cuối tuần.

Tôi định sử dụng cánh cổng dẫn đến lòng đất của Cung điện mùa xuân mà Charlotte đã đưa cho tôi.

Như Charlotte đã chỉ dẫn, tôi kích hoạt hiện vật hình chiếc trâm và bước vào cổng dịch chuyển bằng quyền truy cập ưu tiên.

Chẳng mấy chốc, tôi đã có thể thoát khỏi cổng dịch chuyển.

Một không gian dưới lòng đất lờ mờ, nhưng không hoàn toàn không có ánh sáng.

Một hiện vật can thiệp vào con đường đã định, cho phép bạn trốn thoát qua một cánh cổng hoàn toàn khác.

Đây là lần đầu tiên tôi sử dụng nó, nhưng tôi cảm thấy nó là một vật phẩm nguy hiểm ngay cả khi sử dụng.

Khi leo lên cầu thang dẫn từ dưới lòng đất của Cung điện mùa xuân, tôi nhanh chóng nhìn thấy một chiếc nút có thể kích hoạt một cánh cửa bí mật trên tường.

Không nhưng...

Cái này là cái gì...

Tại sao lại có cảm giác như tôi đã phạm tội khi sử dụng món đồ mà cô ấy đưa cho tôi?

Charlotte nói rằng hãy đến bất cứ khi nào, và vì vậy tôi thực sự đã đến bất cứ khi nào.

Nếu cô ấy đang thay quần áo thì sao? Charlotte đang ngủ à? (*Thuc: Thì bantumlum :v*)

Sẽ rất khó xử nếu tôi vào trong khi cô ấy đang ngủ.

Không, tôi đã được phép, phải không? Sẽ không có vấn đề gì vì tôi đã sử dụng món đồ mà cô ấy đưa cho tôi cho mục đích đó, phải không?

Đi làm về muộn thấy vợ ngủ ở nhà không nên như vậy sao?

Không, chúng tôi chưa kết hôn!

Nhưng điều đó không nhất thiết có nghĩa là chúng tôi sẽ làm bất cứ điều gì!

Tôi không biết.

*Click

Khi tôi nhấn nút, bức tường nhẹ nhàng mở ra không một tiếng động, để lộ nội thất phòng ngủ của Charlotte.

May mắn thay, đó không phải là tình huống mà Charlotte, đang thay quần áo, đột nhiên nhìn thấy tôi và hét lên.

Tuy nhiên.

Tôi có thể thấy rằng chiếc giường chắc chắn nhỏ hơn so với khi tôi đến thăm trước đây.

Charlotte nói nó quá to và không thoải mái, và cô ấy chắc chắn sẽ thay đổi nó. Có vẻ như cô ấy thực sự đã làm. Tất nhiên, nó vẫn còn khá lớn, nhưng không lớn đến mức bạn phải bò lổm ngổm trên đó.

Trên chiếc giường đó.

Charlotte đang nằm, nhìn thẳng lên trần nhà với tư thế rất ngoan.

Nhưng nó hơi khác so với bình thường.

Tóc cô được nhuộm đen.

Khi đến gần, tôi có thể nhìn rõ hơn.

Nó không giống như bóng tối rỉ ra và chảy như trước.

Chỉ có Charlotte, người dường như đã nhuộm tóc đen, đang ngủ yên bình, thở đều.

Bản ngã của Ma Vương đã bị [Thần Ngôn] của tôi thổi bay, chỉ còn lại sức mạnh.

Sức mạnh đó và linh hồn của Charlotte đang dần hợp nhất, gần đạt đến giai đoạn hoàn thiện.

Vì vậy, Charlotte không nổi cáu, cũng không toát mồ hôi lạnh.

Như thể sức mạnh đã hòa làm một với cô một cách tự nhiên, không gây ra bất kỳ sự co thắt nào.

Sức mạnh đã tiêu hao Charlotte, nhưng cô ấy chỉ đang ngủ yên bình.

Ngay cả khi không có [Thao túng linh hồn], Charlotte sẽ ổn thôi. Hợp nhất với Ma Vương.

Điều này có thực sự ổn không?

Tôi không biết.

"Charlotte."

Tôi lặng lẽ gọi cho Charlotte.

Nếu mọi thứ trở nên tốt hơn theo cách này, thì nó sẽ không tốt hơn theo cách nào khác.

"Charlotte, là anh đây."

"Ừ...."

Nghe thấy tiếng ai đó gọi mình, Charlotte với mái tóc đen nhú mày và vắn vẹo.

"Chào."

Cuối cùng, Charlotte nhú mày ác độc hơn một chút và mở mắt ra.

"Ừm... Hả?"

Charlotte và tôi giao tiếp bằng mắt.

KHÔNG.

Thật ra, nếu Charlotte nhìn thấy tôi trong một căn phòng tối tắt đèn, cô ấy sẽ coi tôi như một kẻ đột nhập đáng sợ, phải không?

Thấy đôi mắt của Charlotte mở to như thể chúng sẽ xé toạc ra.

"Kya... Hup! Ừ!"

"!"

Tôi vội bịt miệng Charlotte lại để phòng cô ấy hét lên.

Tại thời điểm này tôi đã chặn nó.

Một câu hỏi chưa được giải đáp nảy sinh trong đầu tôi về sự khác biệt giữa một tội ác không thể hủy bỏ và tội ác này.

Tôi có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt Charlotte khi cô ấy không thể nhận ra tôi là ai.

Nghĩ kĩ thì.

Charlotte đã bị Sarkegaar bắt cóc trước đó.

Khi lý trí của Charlotte bay biến vì sợ hãi, một bóng tối sâu thẳm bắt đầu chảy ra từ mái tóc của cô.

Và trên không trung, hàng chục bó giáo đen xuất hiện và rõ ràng là nhắm vào tôi.

*Sheeek!

Cái này.

Tôi sẽ chết.

"Là anh! Anh nè! Reinhardt!"

"!"

Hàng chục ngọn giáo đen bay từ mọi hướng dừng lại ngay trước khi biến tôi thành một bó xiên. Tôi có thể nhìn thấy nó rõ ràng.

Ngay cả trước khi tôi bịt miệng Charlotte lại và giải thích, mọi thứ chỉ diễn ra trong vòng một giây.

Thật sự.

Tôi gần như đã chết một cách vô lý như vậy.

“Em xin lỗi, Reinhardt...”

"Không... Không sao đâu. Đột nhiên xuất hiện là lỗi của anh."

“Đáng lẽ em đã nghĩ đó có thể là anh, nhưng em đã rất ngạc nhiên...”

Tôi đã nhận được lời xin lỗi từ chủ nhà, mặc dù tôi đã xâm phạm. Charlotte đã xin lỗi rất nhiều vì đã suýt giết tôi, vì cô ấy quá bất ngờ và thậm chí còn không kiểm tra tình trạng của mình.

“Em đã bảo anh vào, và em lại làm thế này... Từ giờ em sẽ cẩn thận hơn. Chỉ là em chưa từng gặp trường hợp này bao giờ...”

"Đáng lẽ anh nên nói với em rằng anh sẽ đến. Việc ngạc nhiên là điều dễ hiểu. Em cũng không bị thương."

“Em cho phép anh đến bất cứ lúc nào... Ừm. Hmm. Em hiểu rồi...?”

Đến lúc này, Charlotte dường như mới nhận ra tình trạng của mình, đôi mắt cô ấy mở to.

"Chuyện này là sao?"

"Phải, em nên lo lắng về tình trạng của mình nhiều hơn anh."

Charlotte luồn tay vào tóc, nhận thấy tóc mình đã chuyển sang màu đen. Cô nhanh chóng đứng trước tấm gương soi toàn thân trong phòng ngủ.

Tóc của Charlotte đã chuyển sang màu đen, và con người của cô ấy không còn màu vàng óng như thường lệ mà giờ là màu đen.

Những ngón tay của Charlotte run lên. Nỗi sợ bị tiêu hao bởi sức mạnh này lại đè nặng lên cô.

"Lại... Lại..."

"Bình tĩnh nào, Charlotte. Sẽ ổn thôi."

Bây giờ, tôi biết rằng điều duy nhất gây ra tình trạng này là vấn đề tâm lý.

Khi tôi ôm vai Charlotte, cô ấy rời mắt khỏi gương và vùi mặt vào ngực tôi.

"Không ai kiểm soát được ý thức của em như lần trước đâu. Đôi khi nó chỉ xảy ra như vậy, nhưng trên thực tế, sẽ chẳng có gì xảy ra cả. Tin anh đi."

"Uh-Vâng... Uh-Vâng."

Sự thay đổi về ngoại hình có thể khiến người khác nghi ngờ, nhưng điều đó cũng có thể được kiểm soát bằng cách nào đó.

Tất nhiên, Charlotte biết rằng không có gì sai, nhưng cô ấy run rẩy trong một thời gian dài, có lẽ vì việc cô ấy thay đổi bản thân thật đáng sợ, và tiếp tục toát mồ hôi lạnh.

Phải mất một lúc để an ủi Charlotte mới hết run.

Nhưng mái tóc vốn đã chuyển sang màu đen của cô không trở lại màu nguyên thủy.

Nhìn chăm chăm vào một nắm tóc đã chuyển sang màu đen của mình, Charlotte lẩm bẩm một mình.

“Cảm giác... lạ quá.”

Mặc dù cảm thấy có thứ gì đó chi phối ý thức của mình hẳn là rất kỳ lạ, nhưng cô ấy không cảm thấy bất kỳ mối đe dọa thực sự nào sau khi bình tĩnh lại sau sự biến đổi như vậy.

Đó hẳn là một phản ứng đối với cảm giác khủng hoảng của cô ấy, nhưng Charlotte thậm chí còn sử dụng sức mạnh của mình để tấn công tôi. Có vẻ như cô ấy đang học cách kiểm soát sức mạnh của Ma Vương theo bản năng.

"Ừm, có việc gấp sao?"

Charlotte đặt bàn tay đang nghịch tóc xuống và nhìn tôi, tò mò về mục đích tôi đến thăm cô ấy vào lúc nửa đêm hơn là vấn đề của chính cô ấy.

Tôi nên nói gì và tôi nên bắt đầu từ đâu?

‘Anh đã nghe nhiều câu chuyện khác nhau từ Bertus, nhưng nếu anh không cưới em, em sẽ chết.’

Charlotte sẽ biểu hiện như thế nào khi nghe một câu chuyện như vậy?

Liệu cô có ghê tởm khi bị Bertus thương hại?

"Hãy nói rằng tình trạng của em đã được cải thiện."

Tôi đã không bắt đầu với câu chuyện đó ngay lập tức. Charlotte gật đầu trước lời nói của tôi.

"Vâng em mong là vậy."

"Sau đó, mọi chuyện đã được giải quyết chưa?"

"..."

Vẻ mặt của Charlotte nhanh chóng tối sầm lại.

"Sau đó, em có thể sống an toàn mà không gặp vấn đề gì từ bây giờ không?"

Với câu hỏi đó của tôi.

Charlotte không thể đưa ra câu trả lời nào.

Charlotte không đủ điều kiện để giải quyết triệt để các vấn đề liên quan đến việc kế vị ngai vàng.

Thứ nhất, cô tập trung sức lực vào việc tìm kiếm Valier, thứ hai, cô bận chăm sóc bản thân vì không biết khi nào linh hồn Ma Vương sẽ nuốt chửng mình.

Do đó, khoảng cách đã được nói rộng quá nhiều và Bertus đã đóng góp quá lớn. Cuộc đấu tranh để sinh tồn của cô cuối cùng đã biến cô thành một ứng cử viên cho ngai vàng mà chẳng làm nên trò trống gì.

Đó là một lực lượng không thể cưỡng lại.

Tuy nhiên, thực tế rằng đó là một lực lượng không thể cưỡng lại sẽ không mang lại cho Charlotte bất kỳ điểm cộng nào.

"Anh có nghe được gì từ Bertus không?"

"..."

Tôi không thể bắt mình nói không.

"Em tự hỏi liệu nó đã được quyết định kể từ khi em sống sót trở về từ Lâu đài Ma vương hay chưa."

Ngay cả khi cô ấy không lãng phí thời gian để tìm kiếm Valier, Charlotte sẽ không thể vượt qua hậu quả của Ma thuật mà cô ấy đã trải qua dưới bàn tay của Ma vương.

Đó chỉ là thứ tự của mọi thứ.

"Đúng là vị trí của em đã trở nên rất bất ổn. Những người ủng hộ em hiện đang theo dõi các động thái của Bertus thay vì của em."

Không thể đứng về phía Bertus, họ sẽ theo dõi các bước di chuyển của Bertus thay vì của Charlotte khi giờ đây thất bại của cô ấy dường như đã chắc chắn.

Ngay cả những cộng sự thân cận của cô ấy cũng đại khái sẽ biết rằng có một vấn đề nghiêm trọng với Charlotte kể từ khi Cung điện Mùa xuân bị đóng cửa không rõ lý do.

Tin tưởng một người cai trị gặp khó khăn khi chỉ sống một cuộc sống bình thường sẽ rất khó.

Trên hết, những người ôn hòa sẽ đứng về phía Bertus, vị Hoàng đế có khả năng tiếp theo, sau khi nhìn thấy hoàn cảnh của Charlotte.

"Nếu Bertus trở thành Hoàng đế, có thể không phải những người hầu của Bertus giết em, mà là người của em. Họ có thể cố gắng để được ân xá với mạng sống của em."

Các thuộc hạ của Bertus sẽ không cần phải ra lệnh giết Charlotte.

Giữa các phe phái của Charlotte đã xảy ra chia rẽ, và họ có thể sẽ giết Charlotte. Trong trường hợp đó, vì không phải Bertus đã giết Charlotte, Bertus sẽ nói rằng anh ta không làm hại cô ấy.

Mặc dù mối quan hệ giữa Bertus và Charlotte vẫn chưa được giải quyết, nhưng rõ ràng là sự thù địch của Bertus đối với Charlotte đã giảm đi đáng kể kể từ khi anh ta giành chiến thắng, và anh ta có thể thể hiện lòng thương xót.

"Em không chắc. Nếu tình hình của em được giải quyết, ít nhất là trong thời gian ở Temple, em có thể ổn."

Charlotte mỉm cười với tôi.

“Anh còn nhớ Hoàng đế bệ hạ nói gì không? Nếu như bọn em một trong hai người có vấn đề gì, người kia sẽ bị tước đoạt quyền kế vị.”

“...Đúng rồi.”

Khi chúng tôi còn là sinh viên năm nhất, Hoàng đế đã gửi một sắc lệnh với nội dung đó cho Royal Class Temple.

“Cho nên, ít nhất mấy năm nữa sẽ không có vấn đề lớn.”

Ít nhất 5 năm nữa chúng tôi mới tốt nghiệp Temple. Tất nhiên, đó là nếu không có gì bất thường xảy ra với Hoàng đế sau đó. Và bản thân tuyên bố có thể trở nên không đáng kể theo thời gian.

“Và tình hình có thể thay đổi trong vài năm đó...”

Charlotte lạc giọng. Sau vài năm kế tiếp. Nếu Charlotte đạt được điều gì đó trong thời gian đó, tình hình có thể thay đổi.

Đúng.

Nhưng lực lượng hỗ trợ của Charlotte đã cảm nhận được kết quả và quay lưng lại. Họ cần phải nhanh chóng quay đi để được an toàn trước sự bất mãn của Hoàng đế tương lai.

Một khi nền tảng bị mất, nó đã kết thúc. Không có cơ hội tiếp theo.

Vì vậy, những lời của Charlotte chỉ là một cái cớ.

Một cái cớ để trấn an tôi.

Mặc dù người của Bertus sẽ không làm hại Charlotte, nhưng tôi cũng không thể làm gì nếu những cộng sự thân cận của Charlotte gây rắc rối. Câu chuyện được an toàn trong vài năm rất có thể không phải là sự thật.

Cô ấy có thể không thể tốt nghiệp Temple một cách an toàn.

Nhưng ít nhất trong vài năm, cô có thể sống thoát khỏi linh hồn của Ma vương.

Charlotte đang nói dối tôi.

"Reinhardt."

"...Vâng."

"Ngay từ đầu em đã không được sống."

Charlotte nhìn tôi và nói vậy.

"Mặc dù em chỉ đơn thuần là bị lợi dụng, nhưng nếu em có thể sống theo ý chí của mình. Nếu em có thể sống như vậy trong vài năm..."

Charlotte nhìn tôi với một nụ cười buồn.

"Với em thế là đủ rồi."

Một thời hạn đã vượt qua chỉ để đối mặt với một thời hạn khác.

Vừa thoát khỏi một cuộc sống trong thời gian vay mượn, thời hạn tiếp theo sẽ được hoãn lại lâu hơn, và điều đó tốt hơn. Cô ấy có thể hài lòng với điều đó.

Charlotte đã từ bỏ.

Charlotte đã chán ngấy.

Đế chế là gì, Hoàng tộc là gì và trở thành Hoàng đế là gì?

Ngay cả khi Bertus không còn muốn giết Charlotte, cô ấy cũng phải chết. Ngay cả khi Bertus không nhấc một ngón tay, thì khả năng Charlotte chết là rất cao.

Bởi vì cô ấy được sinh ra với khả năng nắm giữ sức mạnh to lớn, cô ấy cũng phải chịu hình phạt là phải chết nếu không thể nắm bắt được sức mạnh đó.

Không thể dung thứ lòng thương xót vì nó đồng nghĩa với sự nhu nhược.

Charlotte lạnh lẽo nắm tay tôi.

"Reinhardt."

Charlotte nhìn tôi với đôi mắt buồn bã.

"Anh đã vì em mà hy sinh rất nhiều. Anh đã làm quá nhiều cho em mà không cần đền đáp lại. Với những gì em nhận được cho đến nay, cả đời này em cũng không thể đền đáp nổi."

Charlotte nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay tôi.

"Em không biết anh đang nghĩ gì, nhưng làm ơn đừng hy sinh bất cứ thứ gì cho em nữa."

Chắc hẳn Charlotte đã biết tôi đang nghĩ gì khi tôi liều lĩnh bước vào phòng ngủ của mình lúc nửa đêm.

"Đó là một đặc ân mà em yêu cầu anh với tư cách là một người bạn."

Tôi có thể cảm thấy mong muốn mãnh liệt rằng cô ấy coi tôi không chỉ là một người bạn, nhưng cuối cùng, Charlotte đã sử dụng thuật ngữ "bạn".

Charlotte ngăn tôi nói bất cứ điều gì.

Có vẻ như cô ấy không còn muốn tôi hy sinh bản thân mình cho cô ấy nữa.

Charlotte đã mất cơ sở hỗ trợ của mình. Cô ấy sẽ ngày càng bị cô lập về mặt chính trị và các lựa chọn của cô ấy sẽ trở nên hạn chế.

Nhưng Charlotte không muốn tôi hy sinh bản thân mình cho cô ấy nữa.

Việc tôi trở thành chủ nhân của Alsbringer không được nhiều người biết đến, và ngay cả khi tôi kết hôn với Charlotte trong hoàn cảnh đó, cũng sẽ không có gì thay đổi. Để điều đó xảy ra, tôi phải tiết lộ rằng tôi là chủ nhân của cả Tiamata và Alsbringer.

Tôi có trách nhiệm tiết lộ tên của mình cho công chúng để cứu Charlotte.

Tôi không thể rời khỏi phòng ngủ của Charlotte nên chỉ lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế cạnh giường.

Trong bóng tối, Charlotte nằm trên giường, thần thờ nhìn lên trần nhà. Mái tóc nhuộm đen của cô ấy trở lại bình thường sau vài lần hít thở sâu với đôi mắt nhắm nghiền.

Có vẻ như cô đã gần như hoàn toàn quen với việc kiểm soát sức mạnh của mình.

"Em tự hỏi liệu em có nên từ bỏ sức mạnh của mình nếu mọi thứ đã kết thúc không. Dù sao thì đó cũng là một sức mạnh."

Khi mất đi chỗ dựa, Charlotte tự hỏi liệu mình có nên giữ lại sức mạnh xấu xa và không ổn định hay không. Có vẻ như Charlotte đã đi đến kết luận đó.

"...Có lẽ."

Trước lời nói của tôi, Charlotte mỉm cười buồn bã. Mặc dù sức mạnh gần như đã phá hủy cô ấy, nhưng tình hình hiện tại của Charlotte đang dần khiến cô ấy phải dựa vào nó.

Ngay cả bây giờ, nếu tôi là kẻ đột nhập thực sự, Charlotte có thể đã giết kẻ đột nhập bằng sức mạnh của Ma vương và tự mình sống sót.

Nếu cô ấy được giải thoát khỏi linh hồn của Ma vương, cô ấy sẽ mất ngay cả khả năng phản kháng để tự vệ.

Cả Charlotte và tôi đều biết điều đó.

Đó là lý do tại sao, mặc dù Charlotte biết rằng kẻ xâm nhập thực sự là tôi, cô ấy nhận ra rằng nếu cô ấy phải đối mặt với một kẻ xâm nhập hoặc sát thủ thực sự, cô ấy sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc dựa vào sức mạnh bị nguyên rửa mà Ma vương đã ép buộc mình.

"Không có chuyện bao giờ cũng đi theo đúng kế hoạch."

Charlotte nhìn tôi với một nụ cười yếu ớt.

Cuộc sống của Charlotte hẳn là địa ngục kể từ khi cô bị bắt cóc đến Lâu đài Ma vương. Cô tìm kiếm Valier nhưng không thể gặp lại anh ta, và cuối cùng phát hiện ra rằng Valier là người kế vị Ma vương.

Charlotte cũng thua trong cuộc chiến giành ngai vàng.

Charlotte muốn thoát khỏi linh hồn của Ma Vương đã chiếm hữu cơ thể cô, nhưng bây giờ có lẽ cô phải trông cậy vào nó.

"Charlotte..."

"Nhưng anh biết đấy."

Charlotte nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi.

"Có một điều tốt đến từ những thứ không diễn ra như kế hoạch."

Charlotte kéo tay tôi về phía cô ấy và ôm lấy tôi như thể ôm tôi vào lòng.

“Em đã đến được gần anh hơn.”

Một tên côn đồ Class A với thái độ khùng khiếp và là người thừa kế của một tổ chức tội phạm.

Từng bị coi là căn bã của xã hội, Charlotte và tôi bằng cách nào đó đã trở nên thân thiết đến mức được ở bên nhau trong phòng ngủ của Cung điện hoàng gia trong một đêm mùa xuân.

Đó không phải là điều mà Charlotte đã mong đợi, cũng không phải là điều mà tôi đã mong đợi.

Điều này cũng thuộc loại những thứ không diễn ra như kế hoạch.

“Em vô cùng biết ơn vì điều đó.”

Mọi thứ đã không diễn ra chính xác như kế hoạch.

Tuy nhiên, Charlotte dường như không nghĩ rằng mình đã thất bại trong mọi việc.

Chỉ có một cách để cứu Charlotte.

Có thể có một vài năm để sống, nhưng hoàn toàn có khả năng một kẻ phản bội trong số những cộng sự thân cận của Charlotte sẽ cố lấy mạng cô vào ngày mai.

Nó có thể là một cuộc tấn công thực sự hoặc chất độc.

Tôi có thể đánh mất *nụ cười* này.

Một nụ cười buồn, nhưng nếu đánh mất nó.

Nếu tôi đánh mất Charlotte mãi mãi.

Tôi không thể chịu đựng được.

"Vì vậy, chúng ta hãy làm điều này."

"Hử?"

Tôi đưa tay lên má Charlotte.

"Chúng ta hãy chỉ làm một nửa cuộc hôn nhân."

"Hả? Hôn nhân một nửa? Nghĩa là sao?"

Dù tôi biết quyết định này sẽ thay đổi nhiều thứ.

"Đính hôn là đủ rồi."

"Hả?"

Tôi biết rằng bản thân sẽ không bao giờ có thể đánh mất những gì mà tôi đã cố gắng bảo vệ bằng cách nào đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading